

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 22
10680 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. (210)3665414-5
FAX: (210)3665420
e-mail : pressoffice1@pasok.gr

Αθήνα, 28 Νοεμβρίου 2011

Ο Πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ, Γιώργος Α. Παπανδρέου, απέστειλε σήμερα, δύο επιστολές, την πρώτη προς τους επικεφαλής του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της Ευρωζώνης, της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, Herman van Rompuy, Jose Manuel Barroso, Jean-Claude Juncker, Mario Draghi και Christine Lagarde, αντιστοίχως, και την δεύτερη προς τους Ηγέτες των 26 κρατών - μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τον Πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, Herman van Rompuy, η οποία κοινοποιείται στους επικεφαλής της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της Ευρωζώνης, της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου.

Ακολουθούν τα κείμενα των δύο επιστολών.

Επιστολή πρώτη:

Μετά την εκλογική νίκη το 2009, η Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ της οποίας ηγήθηκα, ανέλαβε να επιτελέσει το εξαιρετικά δύσκολο καθήκον να αντιμετωπίσει μια τεράστια δημοσιονομική κρίση. Αυτή η κρίση έφερε την Ελλάδα στο χείλος της χρεοκοπίας.

Όχι μόνο η Ελλάδα, αλλά ολόκληρη η Ευρωζώνη αντιμετώπισαν μια κατάσταση χωρίς προηγούμενο. Ποτέ στο παρελθόν κράτος-μέλος της Ευρωζώνης δεν είχε αντιμετωπίσει τόσο σκληρές και φοβικές αντιδράσεις των αγορών, κερδοσκοπικές επιθέσεις, την αναπάντεχη και παράλογη άνοδο του κόστους δανεισμού. Η κατάσταση αυτή μεταφράστηκε σε μια δυσοίωση πραγματικότητα: η βιώσιμη εξυπηρέτηση του εθνικού χρέους της Ελλάδας κατέστη αδύνατη.

Η Ελλάδα αποτέλεσε περίπτωση όπου δοκιμάστηκε η Ευρώπη και η Ευρωζώνη ως προς τη διαχείριση της κρίσης.

Σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα, για τα ευρωπαϊκά δεδομένα, ακόμη και αν αυτό έμοιαζε ως βραδεία διαδικασία για τα δεδομένα των αγορών, συγκροτήσαμε έναν μηχανισμό υποστήριξης σε στενή συνεργασία με τους θεσμικούς μας εταίρους και με τα κράτη-μέλη της ΕΕ.

Από κοινού διαμορφώσαμε ένα σχέδιο διάσωσης και προσαρμογής της Ελληνικής οικονομίας.

Το πρόγραμμα αυτό πέτυχε στο να αποφευχθεί η καταστροφή μιας χρεοκοπίας, ενώ ταυτόχρονα διασφάλισε τη συμμετοχή της Ελλάδας στην Ευρωζώνη.

Η κοινή αυτή προσπάθεια και το πρόγραμμα δεν θα είχαν καταστεί δυνατά αν δεν υπήρχε η αλληλεγγύη των Ευρωπαίων πολιτών και των Ευρωπαϊκών Κοινοβουλίων και Κυβερνήσεων απέναντι στην Ελλάδα, συμπεριλαμβανομένων των Κυβερνήσεων που συμμετέχουν στο Διοικητικό Συμβούλιο του ΔΝΤ. Τούτο εκτιμήθηκε ιδιαιτέρως και θα ήθελα να το επαναλάβω για άλλη μια φορά.

Και βεβαίως, το πρόγραμμα αυτό δεν θα είχε καμιά πιθανότητα επιτυχίας χωρίς τις πολλές θυσίες που έκαναν και συνεχίζουν να κάνουν οι Έλληνες πολίτες.

Επιθυμώ να επισημάνω το σημείο αυτό διότι το κύριο βάρος της κρίσης ανέλαβαν οι Ευρωπαίοι πολίτες.

Και αυτό έγινε πράξη όχι μόνο εξ ονόματος κάθε κράτους-μέλους ξεχωριστά, αλλά επίσης και στο όνομα της επιβίωσης και της ισχύος της Ένωσής μας και του κοινού μας νομίματος.

Οι όροι του αρχικού προγράμματος βελτιώθηκαν τον Μάρτιο και στη συνέχεια τον Ιούλιο του 2011, πριν καταλήξουμε στη κρίσιμη απόφαση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της 26-27 Οκτωβρίου 2011.

Καθ' όλη τη διάρκεια αυτής της περιόδου επιτεύχθηκαν πολλοί στόχοι, τόσο στο πεδίο της δημοσιονομικής προσαρμογής, ιδίως υπό συνθήκες συνεχιζόμενης και βαθιάς ύφεσης η οποία ξεκίνησε το 2008, όσο και στο πεδίο των διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων.

Βεβαίως, υπήρξαν καθυστερήσεις και προβλήματα λόγω του μεγέθους της απαιτούμενης προσπάθειας, προβλήματα ικανότητας εφαρμογής, απουσίας πολιτικής συναίνεσης που απαιτείται για την επιτέλεση μιας τέτοιας αποστολής, ενώ υπήρξε και έντονη κακοφωνία παγκοσμίως όπως και εντός της Ευρωζώνης αναφορικά με το τι θα έπρεπε να γίνει.

Εξαιτίας του μεγέθους και του εύρους των αλλαγών στην Ελλάδα, του δυσχερούς διεθνούς περιβάλλοντος και των χρονικών περιορισμών του προγράμματος μας,

πίστευα πάντα σταθερά ότι μια κυβέρνηση που θα είχε την ευρύτερη δυνατή στήριξη ήταν αναγκαία για την εκπλήρωση αυτής της εθνικής προσπάθειας.

Για να επιτευχθεί αυτό, ήταν αναγκαίο είτε ένα δημοψήφισμα που θα κινητοποιούσε την Ελληνική κοινωνία στο σύνολο της, είτε μια κυβέρνηση που θα την στήριζε ένας ευρύτερος συνασπισμός κομμάτων, συμπεριλαμβανομένου του κόμματος της μείζονος αντιπολίτευσης. Αυτό κατέστησα και ιδιαίτερος σαφές κατά τη διάρκεια των πρόσφατων συζητήσεων που είχα στις Κάννες.

Παρά το γεγονός ότι το ΠΑΣΟΚ διαθέτει την απόλυτη πλειοψηφία στο Ελληνικό Κοινοβούλιο, ανέλαβα όλες τις απαιτούμενες πρωτοβουλίες, προκειμένου να συγκροτηθεί Κυβέρνηση συνεργασίας με τα κόμματα της ΝΔ και του ΛΑΟΣ υπό την πρωθυπουργία του κ. Λουκά Παπαδήμου.

Ο σχηματισμός της νέας Κυβέρνησης επιτρέπει στη χώρα μας να προχωρήσει στα απαραίτητα βήματα για την υλοποίηση της απόφασης της 26-27 Οκτώβριου, καθώς και των συναφών πολιτικών που οδήγησαν σε αυτή την απόφαση και πηγάζουν από αυτή. Στηρίζουμε πλήρως την σημερινή Κυβέρνηση στην υλοποίηση αυτών των καθηκόντων της. Πιστεύουμε ότι η άμεση υλοποίηση του πακέτου αυτού εξυπηρετεί τα μέγιστα το συμφέρον του Ελληνικού λαού και της Ευρωζώνης στο σύνολό της.

Περιτό να τονίσω ότι παραμένουμε δεσμευμένοι στην εφαρμογή των πολιτικών του οικονομικού προγράμματος, όπως αυτές έχουν επικαιροποιηθεί, και ότι προσβλέπουμε στη συνεργασία με τους θερμικούς μας εταίρους, την ΕΕ, την ΕΚΤ και το ΔΝΤ, για την προετοιμασία και υλοποίηση του νέου τριετούς προγράμματος για το διάστημα 2012-2014, όπως αποφασίστηκε στις 26-27 Οκτωβρίου. Αυτό και θα γίνει με τρόπο, ώστε να τηρηθούν οι στόχοι τους οποίους συμφωνήσαμε στο πλαίσιο του πρώτου προγράμματος.

Η πλήρης υλοποίηση των πολιτικών που έχουν αποφασιστεί, καθώς και της απόφασης του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της 26-27 Οκτωβρίου, συμπεριλαμβανομένου και του νέου PSI, αναμένεται να μειώσει περαιτέρω το δημοσιονομικό έλλειμμα, να δημιουργήσει πρωτογενή πλεονάσματα για πρώτη φορά μετά το έτος 2002, και να μειώσει σημαντικά το δημόσιο χρέος.

Τα αποτελέσματα αυτά θα δημιουργήσουν μια εντελώς νέα πραγματικότητα για την Ελλάδα, επιφέροντας μεγαλύτερη καινοτομία σε θέματα σχεδιασμού πολιτικών, πιο αποτελεσματικές πολιτικές ανάπτυξης, επιχειρήσεις και δομές πιο ανταγωνιστικές, όπως και μια οικονομία με τα απαραίτητα μέσα και τη θεσμική δυνατότητα για να

καταπολεμήσει τις ανισότητες, να διασφαλίζει δικαιοσύνη και να ενισχύει την κοινωνική συνοχή.

Η Ελλάδα είναι χώρα με τεράστιες δυνατότητες. Η επένδυσή σας στην Ελλάδα του σήμερα αποτελεί επένδυση σε μια βιώσιμη, διαφανή και δίκαιη οικονομία για το αύριο. Αξίζει της εμπιστοσύνης των πολιτών σας και συνδέεται με τις υψηλότερες προσδοκίες του Ελληνικού λαού.

Αγγλικό κείμενο:

Following the election victory of PASOK in October 2009, the Government of PASOK, which I led as Prime minister, undertook the formidable task of dealing with a huge fiscal crisis. This crisis brought Greece to the brink of bankruptcy.

Not only Greece but the Eurozone itself were facing a situation which was unprecedented. Never before had a member state of the Eurozone faced the harsh and risk adverse reactions of the markets, the speculative attacks, the sudden and irrational rise in the cost of borrowing. This situation translated into a somber reality: the viable servicing of Greece's sovereign debt became untenable.

Greece became a test case, indeed a crash test for Europe and the Eurozone, in crisis management.

In a very short time, by European standards, we set up a support mechanism in close cooperation with our institutional partners, and the member states of the EU. Even if this was seen as slow by the markets.

Together we formulated a rescue and adjustment programme for the Greek economy. This programme has succeeded in avoiding a catastrophic bankruptcy while guaranteeing Greece's participation in the Eurozone.

This common effort and programme would not have been possible but for the solidarity of the European citizens, parliaments and governments towards Greece, including the governments participating on the board of the IMF. This has been highly appreciated. I would like to reiterate this one more time.

And of course this programme would have no possibility of success if it were not for the many sacrifices the Greek people have made and continue to make.

I wish to highlight this point as the brunt of this crisis has been shouldered by our European citizens.

And this has been done not only in the name of each member state, alone, as a nation, but also in the name of the survival and strength of our common union and currency.

The terms of the initial programme improved in March and, subsequently, in July 2011, before arriving at the key decision of the Euro Summit in October 26/27, 2011.

Throughout this period many important targets were achieved so much in the field of fiscal adjustment, particularly under conditions of continuous deep recession which began in 2008, as well as in the field of structural reforms.

Of course, a number of delays and problems were encountered because of the size of the effort required, capacity problems, lack of political consensus needed for such a mission and much cacophony worldwide and in the Eurozone as to what should be done.

Because of the size and scope of the changes in Greece, the difficult international environment and the time limitations of our programme, I have always believed that a government enjoying of the widest support was necessary for the completion of this national effort.

Either a referendum, mobilising Greek society as a whole, or a government supported by a wider coalition of parties, including the major opposition party, were necessary. This I made very clear in my recent discussions I had in Cannes.

Despite the fact that PASOK enjoys the absolute majority in the Parliament, I took all the necessary initiatives in order to allow the formation of a coalition government with the parties of Nea Demokratia and LAOS, under the premiership of Mr. Lucas Papademos.

The formation of the new government enables our country to take the necessary steps to implement the decision of 26/27 October and the policies leading to that decision and stemming from it. We fully support the current government to carry out these tasks. We believe that the swift implementation of this package is in the deepest interest of the Greek people and of the Eurozone as a whole.

Needless to say, we remain committed to the policies of the economic programme, as they have been updated, and look forward to our cooperation with our institutional partners, the EC/ECB/IMF, in preparing and implementing a new three-year programme for the period 2012-2014, which was decided on October 26/27. This will be done in a manner which will respect the objectives we agreed in the context of the first programme.

The full implementation of the programme policies that have been decided and of the October 26/27 Euro Summit decision, including the new PSI, are expected to further

reduce the fiscal deficit, generate primary surpluses for the first time since 2002, and drastically reduce public debt.

These results create a whole new reality in Greece, fostering greater innovation in policy design, more effective growth policies, more competitive enterprises and structures, and an economy with the means and institutional capacity to fight inequalities, deliver justice and strengthen social cohesion.

Greece is a country with great potential. Your investment in Greece today is an investment in a viable, transparent and just economy of tomorrow. It is worthy of your citizens' trust and is linked to the highest of aspirations of the Greek people.

Επιστολή δεύτερη:

Απέστειλα σήμερα επιστολή προς τον Πρόεδρο του Eurogroup και τους τρεις θεσμικούς μας εταίρους (Ευρωπαϊκή Επιτροπή, Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, Διεθνές Νομισματικό Ταμείο) με την οποία δηλώνω με σαφήνεια τη δέσμευση του ΠΑΣΟΚ και της κοινοβουλευτικής μας πλειοψηφίας, προς τη νέα πολυκομματική κυβέρνηση, τις πολιτικές του υφιστάμενου οικονομικού προγράμματος, όπως αυτές έχουν επικαιροποιηθεί, την ετοιμότητα μας να προχωρήσουμε άμεσα στη διαπραγμάτευση και τη συνακόλουθη εφαρμογή του νέου προγράμματος για τα έτη 2012-2014, και βεβαίως τη δέσμευσή μας για την υλοποίηση της απόφασης του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της 26-27 Οκτωβρίου.

Ωστόσο, έκρινα σκόπιμο να απευθυνθώ σε εσάς για να επισημάνω κρίσιμα σημεία καθώς και τα διδάγματα που αποκομίσαμε με βάση την εμπειρία των δυο προηγούμενων ετών.

Δεν το κάνω για ιστορικούς λόγους, αλλά για να επισημάνω πιθανές κινδύνους στο εγγύς μέλλον και οι οποίοι θα μπορούσαν να αποτελέσουν εμπόδιο στην επιτυχία μας, στην Ελλάδα, την Ευρωζώνη και την Ευρωπαϊκή Ένωση συνολικά.

Η τεράστια δημοσιονομική κρίση που έφερε την Ελλάδα στο χείλος της χρεοκοπίας ήταν χωρίς προηγούμενο, όχι μόνο για την Ελλάδα αλλά και για την ίδια την Ευρωζώνη.

Ποτέ στο παρελθόν κράτος-μέλος της Ευρωζώνης δεν είχε αντιμετωπίσει τόσο σκληρές και φοβικές αντιδράσεις των αγορών, κερδοσκοπικές επιθέσεις, την αναπάντεχη και παράλογη άνοδο του κόστους δανεισμού. Η κατάσταση αυτή

μεταφράστηκε σε μια δυσοίωνη πραγματικότητα: η βιώσιμη εξυπηρέτηση του εθνικού χρέους της Ελλάδας κατέστη αδύνατη.

Βρεθήκαμε αντιμέτωποι με μια τριπλή αποτυχία:

- την αποτυχία της προηγούμενης κυβέρνησης της χώρας να διαχειριστεί με υπευθυνότητα τον προϋπολογισμό και την οικονομία της.
- την αποτυχία των θεσμών της ΕΕ να διασφαλίσουν ότι ένα κράτος μέλος τηρεί τους κανόνες του Μάαστριχτ, παρά το γεγονός ότι η Ελλάδα βρισκόταν υπό δημοσιονομική επιτήρηση.
- την αποτυχία της Ευρωζώνης και της Ευρώπης συνολικά να προλάβουν τα συστημικά προβλήματα του Ευρώ και ταυτόχρονα να ρυθμίσουν τις αγορές και το χρηματοπιστωτικό σύστημα, ιδίως μετά την οικονομική κρίση του 2008.

Η Ελλάδα αποτέλεσε περίπτωση όπου δοκιμάστηκε η Ευρώπη και η Ευρωζώνη ως προς τη διαχείριση της κρίσης.

Σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα, για τα ευρωπαϊκά δεδομένα, ακόμη και αν αυτό έμοιαζε ως βραδεία διαδικασία για τα δεδομένα των αγορών, συγκροτήσαμε έναν μηχανισμό υποστήριξης σε στενή συνεργασία με τους θεσμικούς μας εταίρους και με τα κράτη-μέλη της ΕΕ.

Από κοινού διαμορφώσαμε ένα σχέδιο διάσωσης και προσαρμογής της Ελληνικής οικονομίας.

Το πρόγραμμα αυτό πέτυχε στο να αποφευχθεί η καταστροφή μιας χρεοκοπίας ενώ ταυτόχρονα διασφάλισε τη συμμετοχή της Ελλάδας στην Ευρωζώνη.

Η κοινή αυτή προσπάθεια και το πρόγραμμα δεν θα είχαν καταστεί δυνατά αν δεν υπήρχε η αλληλεγγύη των Ευρωπαίων πολιτών και των Ευρωπαϊκών Κοινοβουλίων και Κυβερνήσεων απέναντι στην Ελλάδα, συμπεριλαμβανομένων των Κυβερνήσεων που συμμετέχουν στο Διοικητικό Συμβούλιο του ΔΝΤ. Τούτο εκτιμήθηκε ιδιαίτερος και θα ήθελα να το επαναλάβω για άλλη μια φορά.

Και βεβαίως, το πρόγραμμα αυτό δε θα είχε καμιά πιθανότητα επιτυχίας χωρίς τις πολλές θυσίες που έκαναν και συνεχίζουν να κάνουν οι Έλληνες πολίτες.

Επιθυμώ να επισημάνω το σημείο αυτό διότι το κύριο βάρος της κρίσης ανέλαβαν οι Ευρωπαίοι πολίτες.

Και αυτό έγινε πράξη όχι μόνο εξ ονόματος κάθε κράτους μέλους ξεχωριστά αλλά επίσης και στο όνομα της επιβίωσης και της ισχύος της ένωσής μας και του κοινού μας νομίσματος.

Η Ελλάδα κατάφερε να περιορίσει εντυπωσιακά το έλλειμμά της, παρά τα αντίθετο θόρυβο στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης.

Καμιά άλλη χώρα της Ευρωζώνης δεν έχει καταφέρει παρόμοια μείωση σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα.

Ωστόσο, όπως έχω δηλώσει κατ' επανάληψη, το έλλειμμα και το χρέος ήταν μόνο η κορυφή του παγόβουνου.

Το βαθύτερο πρόβλημα, όπως δήλωσα, κατά την πρώτη μου ήδη συμμετοχή σε συνάντηση του Συμβουλίου το 2009, ήταν η αναγκαιότητα διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων.

Διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις που θα ενισχύουν τη δυνατότητα της Ελλάδας να αναπτύξει τα συγκριτικά πλεονεκτήματά της ώστε η ελληνική οικονομία να μη βασίζεται σε δάνειες δυνάμεις, αλλά να γίνει ανταγωνιστική, βιώσιμη καθώς και πιο δίκαιη, διαφανής, βασισμένη στους κανόνες κράτους δικαίου όπου όλοι μοιράζονται εξίσου το βάρος ή τους καρπούς της κοινωνίας.

Αν οι μεταρρυθμίσεις αυτές είχαν υλοποιηθεί νωρίτερα, δεν θα είχαμε φτάσει σε αυτό το σημείο κατάρρευσης της ελληνικής οικονομίας.

Επομένως βρεθήκαμε αντιμέτωποι με μια διπλή πρόκληση: τη μείωση του ελλείμματος και ταυτόχρονα μεγάλες αλλαγές στην ελληνική νομοθεσία, τη διοίκηση, τη διακυβέρνηση και τις οικονομικές δομές.

Αυτές οι δυο προτεραιότητες δεν ήταν πάντα πολιτικά συμβατές καθώς ο πόνος των μεγάλων περικοπών περιόριζε το πολιτικό κεφάλαιο για προσπάθεια πιο βαθιών διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων.

Εντούτοις, η Ελλάδα προχώρησε μπροστά με μια πιο φιλόδοξη ατζέντα μεταρρυθμίσεων, την πιο φιλόδοξη των τελευταίων 35 χρόνων.

Από τη μεταρρύθμιση του ασφαλιστικού συστήματος ως το άνοιγμα των κλειστών επαγγελμάτων, από την πλήρη διαφάνεια στο δημόσιο τομέα και τις κρατικές δαπάνες ως τη μεταρρύθμιση της ανώτατης εκπαίδευσης και της τοπικής αυτοδιοίκησης, για να περιοριστώ μόνο σε λίγα παραδείγματα αλλαγών μέσα σε διάστημα μικρότερο των δύο ετών.

Μια αδυναμία την οποία επεσήμανα εξαρχής, και την οποία μόνο πρόσφατα συνειδητοποίησε η τρόικα, αφορούσε το ζήτημα της υλοποίησης και εφαρμογής. Αυτό δεν είναι ζήτημα πολιτικής βούλησης. Αφορά πολύ περισσότερο στην έλλειψη αποτελεσματικότητας της δημόσιας διοίκησης να φέρει σε πέρας καινοτόμες και ριζοσπαστικές αλλαγές σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα.

Για αυτόν το λόγο η Ελλάδα ζήτησε και έλαβε τεχνική βοήθεια από τα κράτη-μέλη και τα Ευρωπαϊκά όργανα.

Με την πολύτιμη βοήθεια της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και σε συντονισμό με την Ελληνική Κυβέρνηση προχωρούμε τώρα γρήγορα στην ενίσχυση της ικανότητας εφαρμογής των αλλαγών, σε κρίσιμους τομείς όπως για παράδειγμα την καταπολέμηση της φοροδιαφυγής, την ηλεκτρονική διακυβέρνηση, τις ηλεκτρονικές προμήθειες για την ενίσχυση της διαφάνειας και την χρηστή διακυβέρνηση, τον περιορισμό της γραφειοκρατίας για τη διευκόλυνση της επιχειρηματικότητας, την αναδιάρθρωση της δημόσιας διοίκησης και της κατάρτισης, τη μεταρρύθμιση του συστήματος απονομής της δικαιοσύνης που δεν είχε καταφέρει να διασφαλίσει ένα αίσθημα κράτους δικαίου, την αναδιοργάνωση των πολιτικών απασχόλησης, τη δημιουργία του κτηματολογίου, την αποτελεσματική απορρόφηση των πόρων της ΕΕ, ώστε να στηρίξουμε την περιφερειακή ανάπτυξη και τις Μικρές και Μεσαίες Επιχειρήσεις, την αξιοποίηση των ιδιωτικοποιήσεων και της δημόσιας παρουσίας για να εγγυηθούμε τη δημιουργία θέσεων εργασίας, ιδιωτικές εγχώριες και ξένες επενδύσεις καθώς και τη μεταφορά τεχνογνωσίας.

Οι μεταρρυθμίσεις αυτές είναι ιστορικών διαστάσεων και στο τέλος θα αποτελέσουν την προμετωπίδα μιας νέας και ισχυρότερης Ελλάδας.

Υπάρχουν τουλάχιστον τρεις περαιτέρω προϋποθέσεις για την επιτυχία του προγράμματος.

Καταρχήν, είναι η ενίσχυση του κράτους δικαίου σε όλη την Ελληνική κοινωνία και στην διοίκηση. Είναι ειδικότερα, η δημιουργία ενός νέου φορολογικού συστήματος, ο εκσυγχρονισμός της δικαιοσύνης, ώστε να βοηθηθεί περισσότερο η καταπολέμηση της φοροδιαφυγής, της διαφθοράς και των διαφόρων συμφερόντων που νιώθουν σήμερα την απώλεια των απαράδεκτων προνομίων τους.

Επίσης, προϋπόθεση αποτελεί η αναδιάρθρωση των κοινωνικών υπηρεσιών για τη γρήγορη αντιμετώπιση της ανεργίας, την κατάρτιση των νέων, των γυναικών και των μεταναστών, την αποτελεσματική αντιμετώπιση της αυξανόμενης φτώχειας, ώστε να διατηρηθεί και να ενισχυθεί η κοινωνική συνοχή σε αυτή τη μεταβατική φάση της οικονομίας μας.

Τρίτον, η δημοσιονομική πειθαρχία και λιτότητα αφ' εαυτές δεν μπορούν να επιλύσουν τα γενικότερα ζητήματα ανάπτυξης που αφορούν την ευρωζώνη.

Η δημοσιονομική υπευθυνότητα είναι απαραίτητη για όλα τα κράτη-μέλη. Αλλά η δημοσιονομική λιτότητα από μόνη της δεν θα λύσει τα προβλήματά μας.

Δεν είμαι υπέρ της άποψης να ρίξουμε χρήμα αδιακρίτως για να λυθεί το πρόβλημα της ανάπτυξης καθώς αυτό είχε τις αντίθετες επιπτώσεις στην περίπτωση της Ελλάδας.

Δεν τόνωσε την οικονομία μας, αλλά οδήγησε σε αύξηση της κατανάλωσης και των εισαγωγών, σε μείωση της ποιότητας και της ανταγωνιστικότητας των ελληνικών προϊόντων, διόγκωσε τις δαπάνες, αύξησε τη σπατάλη και τελικά διόγκωσε το χρέος. Έφερε μάλιστα την Ελλάδα σε ύφεση το 2008 και το 2009.

Ωστόσο, αυτό που χρειάζεται είναι μια συστηματική στρατηγική ανάπτυξης σε Ευρωπαϊκό επίπεδο.

Μια ανταγωνιστική Ευρώπη σημαίνει επενδύσεις σε ποιότητα. Δεν μπορούμε να ανταγωνιστούμε απλώς στη βάση των τιμών και των μισθών.

Επενδύσεις σε πράσινη ενέργεια, πανευρωπαϊκά δίκτυα ενέργειας, ευρυζωνικά δίκτυα, υποδομές μεταφορών, εκπαίδευση και καινοτομίες ευρείας κλίμακας, θα ενοποιήσουν την αγορά μας, θα προσδώσουν συγκριτικά μας πλεονεκτήματα στην ήπειρό μας και θα απελευθερώσουν στο μέγιστο δυνατό βαθμό το δυναμικό των

πολιτών μας και της βιομηχανίας μας. Η επένδυση αυτή θα φέρει επίσης ξανά θέσεις εργασίας καθώς και νέα έσοδα για τους προϋπολογισμούς μας.

Οι προϋπολογισμοί μας στην ΕΕ θα πρέπει να ενισχυθούν μέσω της υιοθέτησης ενός φόρου επί των χρηματοπιστωτικών συναλλαγών, φόρου εκπομπών αερίων ρύπων και μέσω άλλων μέσων όπως τα ευρωομόλογα για επενδύσεις.

Τα λεγόμενα Ομόλογα Σταθερότητας που προτείνει η Επιτροπή δε θα σταθεροποιήσουν απλώς την ΕΕ έναντι των αγορών ομολόγων αλλά θα μοχλεύσουν επίσης την ικανότητά μας να προσελκύσουμε ιδιωτικά ή εθνικά κεφάλαια για επένδυση στο Ευρώ ως αποθεματικό νόμισμα όσο και για επενδύσεις σε προγράμματα υποδομών.

Παράλληλα πρέπει να εξετάσουμε σοβαρά και τάχιστα την ανάγκη καθιέρωσης δανειοδότη εσχάτης ανάγκης, ρόλο τον οποίο διαδραματίζουν σε άλλες αναπτυγμένες χώρες οι κεντρικές τράπεζες.

Αυτό θα πρέπει να αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της συνολικής μας στρατηγικής για να αντιμετωπίσουμε την τωρινή επιδεινούμενη κρίση του ευρώ.

Αντλώντας από την εμπειρία μου των δύο τελευταίων ετών, θα συνηγορήσω επίσης στην ανάγκη για περισσότερη Ευρώπη, όχι λιγότερη.

Κατά την άποψή μου, αυτό περιλαμβάνει την ενίσχυση της ικανότητας εποπτείας των κρατών-μελών, μια ισχυρότερη Ενωσιακή και οικονομική διακυβέρνηση. Οι αντίστοιχες αποφάσεις μας στην κατεύθυνση αυτή ήταν θετικές.

Δεν αρκεί όμως η εποπτεία των κρατών-μελών.

Κινηθήκαμε με βραδύτητα στην προσπάθεια της εποπτεία και αναδιοργάνωσης του χρηματοπιστωτικού συστήματος στην Ευρώπη, οπότε σήμερα οι τράπεζές μας για άλλη μια φορά ‘παγώνουν’ μετά την κρίση του 2008. Έχουν καταστεί αδύναμες να χρηματοδοτήσουν την πραγματική οικονομία, βαθαίνοντας περισσότερο την κρίση ανάπτυξης και χρέους.

Παρά το ότι, στις αποφάσεις μας στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, συχνά καταλήξαμε στο συμπέρασμα ότι πρέπει να βελτιώσουμε τη δημοκρατική εποπτεία των οίκων αξιολόγησης, να τύχουν ρύθμισης τα συμβόλαια CDS, να καταπολεμηθεί

η κερδοσκοπία, να αποκαλύψουμε τους φορολογικούς παραδείσους και να υπάρξει διαφάνεια στην περίπτωση τους, στην πράξη δεν το κατορθώσαμε.

Έτσι, ενώ εποπτεύουμε τα κράτη-μέλη για την συμπεριφορά τους, αποδειχτήκαμε αδύναμοι σε αυτά τα άλλα μέτωπα.

Ωστόσο αυτό επηρέασε άμεσα την επιτυχία του μεταρρυθμιστικών προγραμμάτων μας. Πρόδηλο παράδειγμα αυτό της φοροδιαφυγής. Στην Ελλάδα φορολογούμε αυτούς που μπορούμε. Ωστόσο, εξαιτίας της ύπαρξης φορολογικών παραδείσων στην Ευρώπη αλλά και ανά τον κόσμο, πολλοί είναι εκείνοι που ξεφεύγουν από τις φορολογικές αρχές με αποτέλεσμα να χάνουμε πολύτιμα έσοδα τα οποία ανήκουν στον Ελληνικό λαό. Αυτό είναι άδικο αλλά και υπονομεύει την επιτυχία μας.

Όσον αφορά τον τρόπο λήψης των αποφάσεών μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η εμπειρία μου συνίσταται στο ότι απομακρυνθήκαμε σταθερά από την κοινοτική μέθοδο κινούμενοι προς διακυβερνητική μέθοδο. Και από τη διακυβερνητική μέθοδο τώρα κινηθήκαμε προς την κατεύθυνση της λήψης αποφάσεων από μια ομάδα εκπροσώπων κάποιων οργάνων και θεσμών της ΕΕ και ολίγων κρατών-μελών.

Κατανοώ την αναγκαιότητα για ταχύτητα σε μια κατάσταση διαχείρισης κρίσης. Αυτό όμως, δε σήμανε μόνο την έλλειψη διαφάνειας και συμμετοχής στη συλλογική διαδικασία λήψης αποφάσεων αλλά αύξησε και τη σύγχυση και οδήγησε σε αποφάσεις με ελλιπή προετοιμασία. Αποξένωσε περαιτέρω τους λαούς μας, καθώς οι πολίτες νιώθουν ότι έχουν ελάχιστη ή και καθόλου επιρροή.

Ένα παράδειγμα ήταν η απόφαση της Deauville που οδήγησε στην πρόταση για συμμετοχή του ιδιωτικού τομέα υπό τους κανόνες του νέου μηχανισμού ESM.

Παρότι, είμαι επί της αρχής υπέρ της συμμετοχής του ιδιωτικού τομέα και σήμερα διαπραγματευόμαστε ακριβώς τη συμμετοχή των ιδιωτών στην επίτευξη της βιωσιμότητας του ελληνικού χρέους, ο τρόπος με τον οποίον αναπτύχθηκε αυτή η πρόταση προκάλεσε σοκ τις αγορές σε μια ιδιαίτερος κρίσιμη στιγμή.

Θυμίζω ότι τον Οκτώβριο του 2010 η Ελλάδα βρισκόταν σε καλό δρόμο και οι διαφορές επιτοκίων έβαιναν μειούμενες αργά αλλά σταθερά.

Με τη συζήτηση για τη συμμετοχή των ιδιωτών, προκαλέσαμε μια αυτοεκπληρούμενη προφητεία. Οι χώρες που έμοιαζαν πιο ευάλωτες αμέσως θεωρήθηκαν παθητικό για τους ιδιώτες επενδυτές.

Και έτσι σύντομα οι διαφορές επιτοκίων εκτοξεύθηκαν όχι μόνο για την Ελλάδα αλλά και άλλες χώρες όπως η Πορτογαλία και η Ιρλανδία, οι οποίες τελικά οδηγήθηκαν να υιοθετήσουν πρόγραμμα παρόμοιο με το δικό μας.

Το συμπέρασμά μου είναι πως, παρά το ότι βρισκόμαστε σε συνθήκες διαχείρισης κρίσης, χρειαζόμαστε μεγαλύτερη, όχι μικρότερη, συμμετοχή των κρατών-μελών και των οργάνων της ΕΕ, και των πολιτών μας στη νέα Ευρώπη που δημιουργούμε. Αυτό είναι απαραίτητο για να εγγυηθούμε τη βιωσιμότητα και την επιτυχία. Πρόκειται για μια δημοκρατική πρόκληση που αντιμετωπίζουμε και αφορά εμάς και το μέλλον της Ευρώπης.

Επιτρέψτε μου να σας θυμίσω ότι η δημόσια συζήτηση και οι αποφάσεις για τη συμμετοχή του ιδιωτικού τομέα δημιούργησαν ένα τρομακτικό κλίμα στην Ελλάδα.

Η ανασφάλεια, οι φήμες, ο διεθνής τύπος, οι αντικρουόμενες δηλώσεις αξιωματούχων κρατών-μελών, η συζήτηση περί χρεοκοπίας και εξόδου από το ευρώ ήταν το αποτέλεσμα αυτού.

Αυτό επηρέασε άμεσα και την πραγματική οικονομία, την ανάπτυξη και τις επενδύσεις, την πίστη και το αίσθημα εμπιστοσύνης, τη θέληση του Ελληνικού λαού να αντέξει τις θυσίες αλλά και την αποτελεσματικότητα του προγράμματος.

Αυτό επίσης ενίσχυσε την άποψη ότι η Ελλάδα χρειαζόταν ένα νέο πρόγραμμα και διαγραφή του χρέους, αλλά και ταυτοχρόνως οδήγησε σε αυτό το συμπέρασμα.

Εξαιτίας αυτής της αναστάτωσης και του γεγονότος ότι πλέουμε σε αχαρτογράφητα νερά, και παρά το γεγονός ότι οι όροι του αρχικού προγράμματος στήριξης και προσαρμογής βελτιώθηκαν σημαντικά το Μάρτιο, τον Ιούλιο και τον Οκτώβρη, αγωνιστήκαμε στην Ελλάδα να επανέλθουμε σε ορθή πορεία. Και τώρα βρισκόμαστε στο σωστό δρόμο και οι Έλληνες έκαναν και πάλι μεγάλες θυσίες για να το εξασφαλίσουν.

Αυτός είναι και ο λόγος που πάντα πίστευα και δήλωνα ότι μια κυβέρνηση που με ευρύτερη υποστήριξη πέραν της κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας της θα ήταν αναγκαία για αυτή τη μεγάλη εθνική προσπάθεια.

Και αυτό θα μπορούσε να επιτευχθεί είτε με μια κυβέρνηση συνεργασίας είτε με ένα δημοψήφισμα που θα κινητοποιούσε τους πολίτες μας.

Τον Ιούνιο πρότεινα το σχηματισμό κυβέρνησης συνασπισμού αλλά οι τότε προσπάθειές μου απέβησαν άκαρπες.

Στις Κάννες, μετά την πρότασή μου για τη διεξαγωγή εθνικού δημοψηφίσματος για τις αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της 26-27 Οκτωβρίου, κατέστησα σαφέστατο ότι μόνο αυτές οι δυο επιλογές μπορούσαν να εγγυηθούν την πλήρη εφαρμογή των αποφάσεων μας και ταυτοχρόνως να εγγυηθούν τη συμμετοχή μας στην Ευρωζώνη.

Για να επιτευχθεί αυτό, ήταν αναγκαίο είτε ένα δημοψήφισμα, είτε μια κυβέρνηση που θα τη στήριζε ένας ευρύτερος συνασπισμός κομμάτων, συμπεριλαμβανομένου του κόμματος της μείζονος αντιπολίτευσης.

Μετά από διαπραγματεύσεις, σχηματίστηκε, όπως γνωρίζετε, κυβέρνηση συνεργασίας με τα κόμματα της Ν.Δ και του ΛΑΟΣ, υπό την πρωθυπουργία του κ. Λουκά Παπαδήμου.

Αν και το ΠΑΣΟΚ διαθέτει την απόλυτη πλειοψηφία στη Βουλή των Ελλήνων, έκρινα αναγκαία τη δημιουργία αυτού του συνασπισμού προκειμένου να διασφαλίσουμε την υλοποίηση του φιλόδοξου προγράμματος μας τόσο προς τον ελληνικό λαό αλλά και τους Ευρωπαίους πολίτες και τις κυβερνήσεις που επέδειξαν την αλληλεγγύη τους προς εμάς.

Ο σχηματισμός της νέας κυβέρνησης επιτρέπει στη χώρα μας να προχωρήσει στα απαραίτητα βήματα για την υλοποίηση της απόφασης της 26-27 Οκτώβριου καθώς και των συναφών πολιτικών που οδήγησαν σε αυτή την απόφαση και πηγάζουν από αυτή. Στηρίζουμε πλήρως τη σημερινή κυβέρνηση στην υλοποίηση αυτών των καθηκόντων της.

Πιστεύουμε ότι η άμεση υλοποίηση του πακέτου αυτού εξυπηρετεί τα μέγιστα το συμφέρον του Ελληνικού λαού και της Ευρωζώνης συνολικά.

Τέλος, επιτρέψτε μου να επισημάνω ότι η Ελλάδα διαθέτει τεράστιες δυνατότητες: γεωργία, υδατοκαλλιέργειες, τουριστική βιομηχανία, εμπορική ναυτιλία, υπηρεσίες στους τομείς της υγείας, του πολιτισμού, της παιδείας και υπηρεσίες του χρηματοπιστωτικού τομέα για νέα πεδία όπως πράσινη ενέργεια, ηλιακή, αιολική και γεωθερμική, αλλά και για έργα που αφορούν τις ανανεώσιμες πηγές όπως το «Ήλιος» που στηρίζουν και οι αποφάσεις που λάβαμε στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο. Η Ελλάδα διαθέτει συγκριτικά πλεονεκτήματα και μπορεί να πετύχει ανάπτυξη, απασχόληση και μια ανταγωνιστική και βιώσιμη οικονομία.

Ευρισκόμενη σε μια περιοχή αλλαγών, στο σταυροδρόμι των Βαλκανίων και της Μέσης Ανατολής μιας πολλά υποσχόμενης Αραβικής Άνοιξης, η Ελλάδα συνεχίζει να αποτελεί σταθερό εταίρο στο πλαίσιο της Ευρωζώνης συμβάλλοντας στις κοινές μας αξίες της δημοκρατίας, του κράτους δικαίου, της κοινωνικής συνοχής, της κοινωνικής οικονομίας της αγοράς, της ειρήνης και της ευημερίας.

Η επένδυση της Ευρώπης στην Ελλάδα του σήμερα δεν αποτελεί επένδυση στην Ελλάδα του πρόσφατου παρελθόντος αλλά στην Ελλάδα του μέλλοντος και στις ελπίδες όπως και την αποφασιστικότητα του Ελληνικού λαού. Πιστεύω ειλικρινά ότι η επένδυση αυτή αξίζει της εμπιστοσύνης σας και της εμπιστοσύνης των λαών σας.

Αγγλικό

κείμενο:

I have today sent a letter to the President of the Eurogroup and our three institutional partners (EC/ECB/IMF). I clearly state our commitment, of the PASOK party and our Parliamentary majority, to the new multi-party government, the policies of the existing economic programme, as they have been updated, our preparedness to proceed immediately to the negotiation and subsequent implementation of the new 2012-2014 programme, and, of course, our commitment to the implementation of the 26/27 October Euro Summit decision.

However, I thought appropriate to address you to also pinpoint crucial issues and lessons learned, calling on my experience of the past two years.

I do so, not for historical reasons but to warn of possible pitfalls in the near future that could hinder our success, in Greece and in the Eurozone and the Union as a whole.

The huge fiscal crisis that brought Greece to the brink of bankruptcy was unprecedented not only for Greece but also for the Eurozone itself.

Never before had a member state of the Eurozone faced the harsh and risk adverse reactions of the markets, the speculative attacks, the sudden and irrational rise in the cost of borrowing. This situation translated into a sombre reality: the viable servicing of Greece's sovereign debt became untenable.

We were facing a triple failure.

The failure of Greece's previous Government to responsibly manage its spending and economy.

The failure of the EU institutions to keep a member state in check with the Maastricht rules, despite the fact that Greece had been under fiscal surveillance.

The failure of the Eurozone and Europe as a whole to anticipate systemic problems of the Euro and at the same time regulate markets and the financial system, especially after the 2008 financial crisis.

Greece became a test case, indeed a crash test for Europe and the Eurozone.

In a very short time, by European standards, we set up a support mechanism in close cooperation with our institutional partners, and the member states of the EU. Despite our speed, our actions were seen as too little too late by the market forces.

Nevertheless, together we formulated a rescue and adjustment programme for the Greek economy. This effort has ensured that Greece did not default, which would have had catastrophic effect on the Greek people, and that we remain an active member of the Eurozone.

This common effort and programme would not have been possible but for the solidarity of the European citizens, parliaments and governments towards Greece, including the governments participating on the board of the IMF. This has been highly appreciated. I would like to reiterate this one more time.

And of course this programme would have no possibility of success if it were not for the many sacrifices the Greek people have made and continue to make.

I wish to highlight this point as the brunt of this crisis has been shouldered by our European citizens.

And this has been done not only in the name of each member state, alone, as a nation, but also in the name of the survival and strength of our common union and currency.

Greece has been able to reduce its deficit, despite the media hype to the contrary, by an impressive amount.

No Eurozone country has achieved similar reductions in such a short time.

Yet, as I have always stated, the deficit and debt issue is only the tip of the iceberg. The deeper problem, as I stated, from my first Council Meeting in 2009, is the need for structural reforms.

Structural reforms that will build up Greece's capacity develop its comparative advantages so that the Greek economy need not rely on borrowed strengths, make Greece competitive, viable but also a more just economy, transparent, based on the rule of law where all share equally in the burden or fruits of our society.

Had these reforms been implemented earlier, we would not have reached the melting point in the Greek economy.

So we have had a double challenge. To reduce our deficit while at the same time making sweeping changes in Greek law, administration, governance and economic structures.

These two priorities were not always politically compatible as the pain of major cuts left little political capital for more deep reform efforts.

Despite this, Greece has moved ahead with the most ambitious reform agenda of the last 35 years.

From revamping the pension system to opening up closed professions, from total transparency in the public sector and government expenditures to the restructuring of Higher Education and local government, to name only a few in a period of less than two years.

A weakness I have pointed out from the beginning, only recently realized by the troika, has been the issue of implementation. This is not an issue of political will; it is much more a lack of capacity of our civil service and public administration, to carry out innovative and radical change in such a short time.

This is why Greece has asked for and received technical assistance, from member states and EU institutions.

With the invaluable help of the Commission and in coordination with the Greek Government we are now moving swiftly to strengthen implementation capacity. And we are doing so in crucial areas, for example such as: hitting tax evasion, e-governance, e-procurement to enhance transparency and good governance, cutting red tape to enhance the ease of doing business, restructuring public administration and training, reforming our justice system that left much to be desired in establishing a sense of rule of law, reorganizing employment policies, setting up a land roster, absorbing efficiently EU funding to support regional growth and small and medium

enterprises, using privatization and public property development to guarantee job creation, private domestic and foreign investment as well as transfer of know-how. These reforms are of historical proportion and in the end will be the bulwark of a new and stronger Greece.

There are at least three further prerequisites for the success of the programme.

It is the strengthening the rule of law throughout Greek society and administration.

In particular drafting a new national tax system, modernize our justice system, to further help in fighting tax evasion, graft and vested interests that today feel the loss of unacceptable privileges.

The other is to revamp the social welfare services in a way that can quickly deal with unemployment, training of youth, women and migrants, effectively deal with rising poverty, in order to maintain and strengthen social cohesion in this transitional period of our economy.

Thirdly, fiscal austerity alone cannot deal with wider issues of growth in the Eurozone.

Fiscal responsibility is necessary by all member states.

But fiscal austerity alone will not solve our problems.

I do not favour throwing money at the problem of growth in an indiscriminate way, as this has had the opposite consequences for Greece.

It did not stimulate our economy, it led to more consumption of foreign imports, less quality or competitive products produced in Greece, bloated costs, more waste and finally more debt. It even led to negative growth in Greece in 2008 and 2009.

However what is needed is a systematic growth strategy at the European level.

A competitive Europe means investment in quality. We cannot compete simply on prices and wages.

Investing in green energy, European wide energy grids, broadband networks, transportation infrastructure, education and innovation at a grand scale, will unify our market, bring competitive advantages to our continent and release our citizen's and industry's potential to its fullest. This investment will also bring back jobs and revenues to our state budgets.

Our EU budgets should be enhanced through the adoption of the Financial Transaction Tax, a tax on greenhouse gases and other means such as project Eurobonds.

The Stability Bonds proposed by the Commission would not only stabilize the Union vis-à-vis the bond market but could leverage our capacity to attract private or sovereign wealth fund investment in the Euro as a stable reserve currency as well as investment in infrastructure projects.

At the same time we also need to seriously and speedily consider the need for a lender of last resort, a role that Central Banks in other developed countries have today.

This should be part of our comprehensive strategy to deal with today's spiralling crisis of the Euro.

From my experience of the past two years I would also concur, as many have, for the need for more Europe. Not less.

In my mind this includes greater monitoring capacity of member states, stronger union and economic governance. Our decisions to this effect have been positive.

But monitoring of member states is not enough.

We have been slow to monitor and reorganize the financial system in Europe and today our banks are freezing up again after the 2008 crisis. They have become incapable of funding the real economy, making the crisis of growth and sovereign debt much deeper.

Although we have often concluded, in our European Council decisions, to improve democratic oversight of rating agencies, to regulate Credit Default Swaps (CDS's), to fight speculation, to uncover and make transparent tax havens, we have in practice failed to do so.

So while we are monitoring Member States for their behaviour, we have been impotent on these other fronts.

This however has had immediate effects on the success of our reform programmes. A blatant example is tax evasion. We in Greece are taxing those whom we can tax. Yet with tax havens in Europe or around the world, many escape national tax authorities and we are losing valuable revenue that belongs to the Greek people.

This is both unjust and undermines our success.

Concerning our decision making process in the European Union, my experience has been that we have consistently moved away from the Community method to the intergovernmental method. And from the intergovernmental method, we have moved to decision making by a group of representatives from some EU institutions and a few member states.

I understand the need for speed and crisis management. But this not only has this meant the lack of transparency and participation in our collective decision making but it has contributed to much confusion and decisions often ill prepared. It has further alienated our peoples, as citizens feel they have little or no say.

One example was the Deauville decision which led to a proposal for private sector participation under the new ESM rules.

Although, in principal, I am all for private participation and today we are negotiating such participation for the viability of Greek debt, the manner this proposal was developed shook the markets at a very crucial point.

I remind you that in October 2010 Greece was well on track and the spreads were slowly but steadily declining.

With the discussion on private sector involvement we created a self-fulfilling prophecy. The countries seen as riskier immediately became a liability for private investors.

Soon the spreads not only for Greece but for others, such as Portugal and Ireland shot up. Finally forcing them into a programme similar to ours.

My conclusion is that although we are in crisis mode we need more -not less- participation of member states and EU institutions, plus our citizens, in the new Europe we are creating. This in order to guarantee viability and success. This is a democratic challenge for us and the future of Europe.

Let me remind you that the public discussion and decisions on private sector participation also created a horrendous atmosphere in Greece.

Insecurity, rumours, international press, conflicting statements by officials in member states, discussion of default and euro exit were the result.

This had immediate effect on the real economy, growth and investment, trust and confidence, the will of the Greek people to sustain the sacrifices and the effectiveness of the program.

This enhanced and led to the conclusion that Greece needed a new programme and debt relief.

Because of this turmoil and the fact that we are travelling in uncharted waters, and despite the fact that the terms of the initial support and adjustment programme improved subsequently last March, July and October, we have struggled in Greece to get back on track.

And we are now on track.

And the Greek people have made new major sacrifices to guarantee this.

This is why I have always believed and stated that a government enjoying wider support beyond its parliamentary majority was necessary for the completion of this challenging national effort.

This could be accomplished either through a coalition government or a referendum which would mobilize our citizens.

In June I proposed a coalition government but was not successful in my efforts.

In Cannes, after proposing a nation wide referendum on the Conclusions of the October 26/7th Council, I made it very clear that these were the only two options that could guarantee the full implementation of our decisions and at the same time guarantee our membership in the Eurozone.

Either a referendum or a government supported by a wider coalition of parties, including the major opposition party, were necessary.

After negotiations we have formed, as you well know, a coalition government with the parties of Nea Demokratia and LAOS, under the premiership of Mr. Lucas Papademos.

Despite the fact that PASOK enjoys the absolute majority in the Parliament, I felt it necessary to create this coalition to guarantee the implementation of our ambitious programme both towards the Greek people and the European citizens and governments that have shown solidarity to us.

The formation of the new government enables our country to take the necessary steps to implement the decision of 26/27 October and the policies leading to that decision and stemming from it. We fully support the current government to carry out these tasks.

We believe that the swift implementation of this package is in the deepest interest of the Greek people and of the Eurozone as a whole.

Finally let me again state that Greece has great potential.

From its agriculture and aquaculture, its tourist industry, its merchant fleet, its services in culture, health, education and financing, in new areas such as green energy, sun, wind and geothermal renewable energy projects such as the “Helios” project supported in our Council decisions, Greece has comparative advantages for growth, jobs and a competitive sustainable economy.

Situated in a region of change, in the Balkans, the Middle East, the Mediterranean of a promising Arab Spring, Greece is steadfast in remaining a stable partner in the

Eurozone helping to contribute to our common values of democracy, rule of law, social cohesion, social market economies, peace and prosperity.

Europe's investment in Greece today is not an investment in the Greece of the recent past, but in the Greece of the future and in the hopes and determination of the Greek people. I truly believe this investment is worthy of your and your people's trust.